

פחד שוטרים

שמי נתנאל

אני בן עשר וחצי וגר בנתיבות.

אני ילד חברותי ושמח בדרך כלל, קצת שוכב אבל יודע
לשים גבול.

אם תשאלו את חברי אם אני פחדן, הם יאמרו: "ממש
לא, אבל..."

ה"אבל" מתחסם למשהו שאני פוחד ממנו פחד נורא:
משטרה...

ברגע שאני שומע סירנה מרחוק, כבר אני מרגיש שהבטן
שלי מתכווצת, ולתוכי מחלחל פחד שאין לי שליטה עליו.
בדרך כלל אני מתחבא ומציץ. אם אני רואה שמתקרב
אמבולנס או רכב מכבי אש, אני נרגע מיד, וזה מלמד על כך
שלא הסירנה היא זו שמפחידה אותי אלא המשטרה.

כְּשֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ בְּרֹחוֹב וְרוֹאֶה נִידָת, אֲנִי מִתְאַבֵּן עַל מְקוֹמִי
מִפְּחַד נוֹרָא. בַּמְקָרָה הַזֶּה הַפְּחַד גָּדוֹל הַרְבֵּה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר כְּשֶׁאֲנִי
שׁוֹמֵעַ סִירְנָה. אֲנִי מִמְתִּין עַד שֶׁהַנִּידָת תִּחְלֶף, וְרַק אֲזוּ, לֹאט
לֹאט, אֲנִי מִצְלִיחַ לִיצֵב אֶת נְשִׁימָתִי וּלְהַמְשִׁיךְ בְּדַרְכִּי.

בַּמְקָרִים שֶׁהַמְשָׁטָרָה עוֹצֶרֶת קְרוֹב אֵלַי, אֲנִי מִמָּשׁ פּוֹחַד
שִׁיקָרָה לִי מִשֶּׁהוּ מֵרֹב פֶּחַד וְאִימָה, וְכִשְׁאֲנִי רוֹאֶה שׁוֹטֵר...
עֲדִיף שְׁלֹא תִשְׁאַלּוּ.

כָּל־יְיָדָעִים עַל הַפְּחַד הַזֶּה שְׁלִי. הַהוֹרִים שְׁלִי נֶסֶף הַמּוֹן
פְּעָמִים לְשַׁחֲרֹר אוֹתִי מִהַפְּחַד. הֵם יוֹדְעִים בְּדִיוֹק מֵהֵיכֵן הַגִּיעַ
הַפְּחַד שְׁלִי מִנִּידוֹת וּמִשׁוֹטְרִים.

הַפְּחַד הַזֶּה הִתְחִיל כְּשֶׁהֵייתִי בֶּן חֲמֵשׁ.

הָיָה זֶה כֹּאֲשֶׁר נִסְעָנוּ כָּל הַמְשָׁפָחָה לְטִיּוֹל בְּמִינִיבּוֹס מִיַּחַד
שֶׁשְׁכָּרְנוּ.

בְּדֶרֶךְ חֲזוֹר, בִּשְׁעַת לֵילָה יָדִי מֵאַחֲרָת, צָעַק הַנְּהָג לִפְתָּע:
"אוֹי יֵי..."

כָּלֵנוּ נִבְהֵלָנוּ.

"נִיֵּדַת נוֹסַעַת אַחֲרֵינוּ!" הוּא אָמַר, "אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁהֵם
מִסְמָנִים לִי לַעֲצֹר."

הֵייתִי אִזּוּ יֶלֶד קָטָן וְלֹא הִבְנָתִי מָה פָּרוּשׁ נִיֵּדַת, אֲבָל הֵייתִי
גָּדוֹל מִסְפִּיק כְּדֵי לְחַבֵּר אֶת הַפֶּחַד הַנוֹרָא לְמָה שֶׁקָּרָה אַחֵר
כֶּךָ...

הִנָּהֵג עָצַר בְּצַד הַדֶּרֶךְ. לְמִינִיבּוֹס עָלָה שׁוֹטֵר חֲמוֹר סֶכֶר
וּמִבֶּט רַע בְּעֵינָיו.

"אַתָּה יוֹדֵעַ לְמָה עֲצַרְתִּי אוֹתָךְ?" שָׁאַל.

"לא," אָמַר הִנָּהֵג.

"אַתָּה בִּטּוּחַ שְׂאֵתָה לֹא יוֹדֵעַ?"

"בִּטּוּחַ," עָנָה הִנָּהֵג.

"כִּמָּה מְקוֹמוֹת יֵשׁ בְּרֶכֶב שְׁלֹךְ?"

"14".

"וְכִמָּה נוֹסָעִים?"

"13".

"אתה בטוח?"

"בטוח במאה אחוז", אמר הנהג.

"אתה מוכן לאפשר לנו לבדוק?"

"אין שום בעיה", ענה הנהג.

"רדו בלכם מהמיניבוס", אמר השוטר.

"סליחה אדוני השוטר, פנה אליו אבא שלי. "מדוע

עלינו לרדת? ספר אותנו, וכך תגלה כמה אנשים יש ברכב".

"מי דבר כאן?" שאל השוטר בקול מבשר רעות.

"אני", אמר אבא שלי.

"תביא תעודת זהות ומיד, שנאה היתה על הפנים שלו

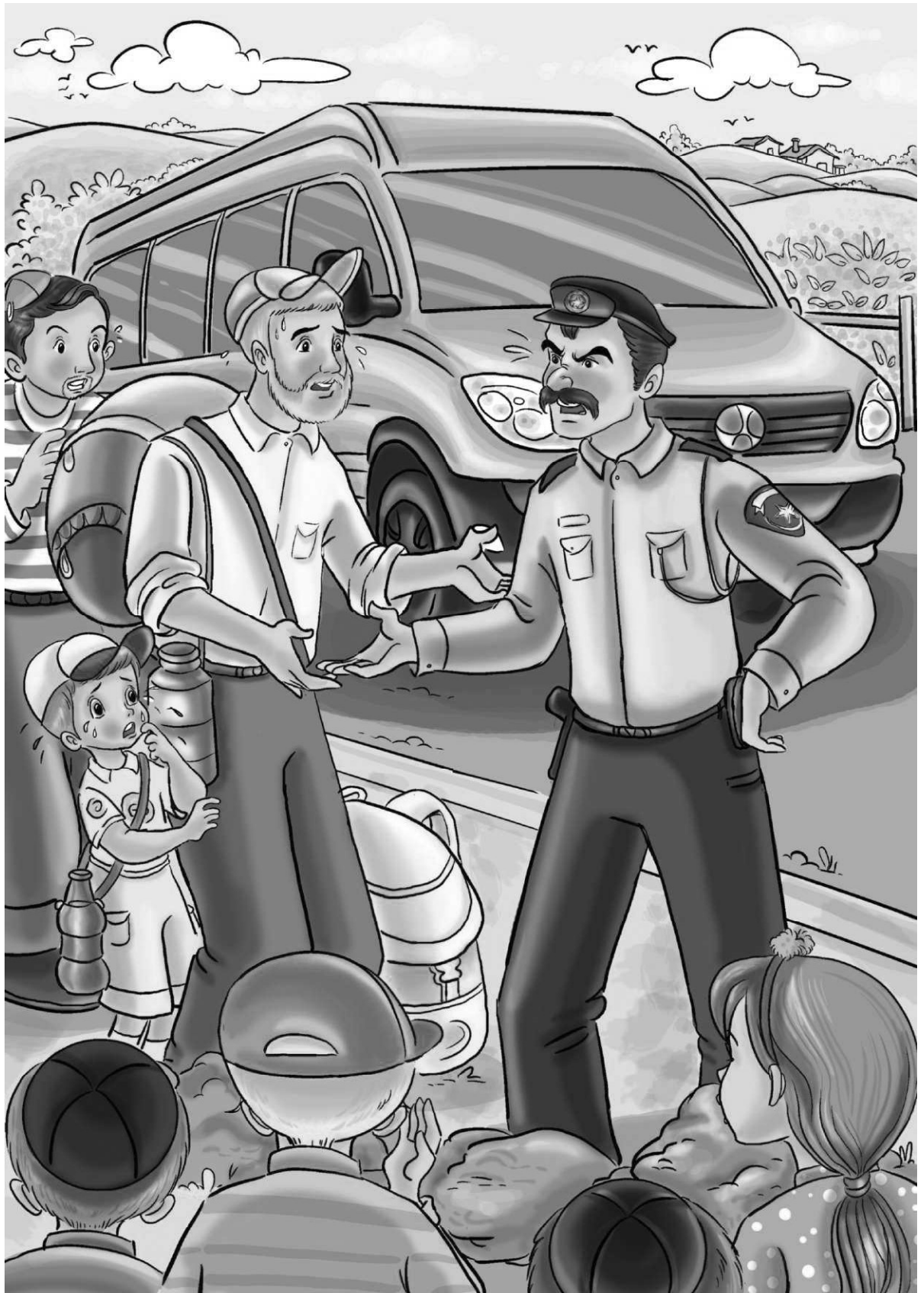
כשאמר זאת.

"בבקשה", אמר אבי והחל לחפש בכיסיו.

הוא לא מצא.

"אני חושב שהשארתי את התעודה בבית, שמעתי את

אבי אומר.

"השארת את התעודה בבית, אה?" אמר השוטר בקול
אטי ומקפיד דם. "ובכן, אדוני, אתה עצור."

"מה???" זעק אבי.

"מה ששמעת. רד בבקשה מהרכב..."

"אדוני השוטר, אבל..."

השוטר המרשע פשוט לחש לתוף מכשיר הקשר: "יש לי
כאן התנגדות למעצר." אל המיניבוס עלה עוד שוטר, ושניהם
משכו את אבי בכח, אף על פי שאבי אמר להם: "אני מוכן
לרדת, עזבו אותי." הם הוציאו אותו מחוץ לרכב, ואני, ילד
בן חמש, ראיתי במו עיני איך קושרים אותו באזקים של ברזל
ומובילים אותו בבזיון לניידת המשטרה.

לאחר מכן אמר השוטר לכלנו: "יש עוד מישהו שמתנגד
לרדת מהמיניבוס?"

ירדנו משם במהירות כמו נמלים מפחדות. אחותי ואני
בכינו וצרחנו, והשוטר אמר לאמי: "תשתיקי אותם" אף הוא

לא הסתפק בכך. הוא עלה למיניבוס כדי לבדוק אם אין נוסעים שמתחבאים.

כשירד, שאל אותו הנהג: "נו, ספרת שאין נוסעים סמויים?"

"אתה מתחצף לשוטר?" ענה לו השוטר בגסות.

"אני רק שואל, ענה הנהג.

"אוקי, גם אתה עצור, אמר השוטר.

"אתה הולך להשאיר אותם פכה לבד?" שאל אבי בתדהמה.

"תשאל את עצמך איך הגעת למצב הזה, אמר השוטר והחל לגרר את הנהג לניידת.

אמי רצה אליו והחלה להתחנן: "עזב אותו, אל תשאיר אותנו כאן, יש כאן ילדים קטנים ותינקת שעלולה לקפא בקר הזה. שחרר אותם בבקשה, הם לא עשו כלום".

השוטר לא התרחם אליה. הוא קשר אזקים לידי הנהג והחל לגרר אותו לניידת, אחר כך הושיב אותו לצד אבי וסגר

את הדלת. שני השוטרים נכנסו למושבים הקדמיים, והנידת נסעה משם בחריקת צמיגים.

נאנחנו נותרנו בצד הדרך, בקר מקפיא, בוכים ורועדים.
הבטתי על אמי, היא הייתה אוכדת עצות. אני חושב שהיה זה המראה הכי קשה שראיתי בחיי. לאחר זמן-מה אמרה אמי:
"בואו נכנס לפחות למיניבוס, כדי שלא יהיה לנו קר כל כך."
עלינו והתישבנו על מקומותינו. גם בתוך המיניבוס היה קר, אם כי לא כמו מבחוץ. קשה לי לתאר מה שהרגשתי כילד בן חמש. מה שבטוח – לא שכחתי ולא אשכח את התחושות הללו לעולם.

במשך שעה ישבנו כך, ולפתע ראינו נידת מתקרבת. שוב נבהלנו. מי שיצא משם היה נהג המיניבוס. הוא ספר לאמי שאבא עצור בתחנת המשטרה, והוא הצליח להשתחרר כי הזהיר את השוטרים שאם יקרה לנו משהו, יתפרסם הדבר בכל הארץ ואפילו בכל העולם. דבריו גרמו להם לחשב רגע על מה שעשו ולשחרר אותו.

הנהג התניע את רכבו ונסע הישר לתחנת המשטרה. אמי
 ירדה כדי לנסות לשכנע את השוטרים לשחרר גם את אבי,
 ואכן, בתוך חצי שעה ראינו את שניהם יוצאים מהתחנה. רצנו
 אל אבא וחבקנו אותו חזק חזק. הוא נראה נרגש וכעוס ביותר
 ואמר: "אני לא אעבר על כך בשתיקה."

שמחתי לראות שאבא חזק ולא מפחד, כי כל כך היה
 קשה לראות איך גוררים אותו וקושרים אותו. תאמינו לי, אף
 אחד לא רוצה לראות את אבא שלו ככה.

בדרך ספר לנו אבא מה דבר עם השוטרים. הוא אמר
 שהם הבינו שעשו טעות, אבל הכבוד שלהם לא אפשר להם
 'לרדת מהעץ'. אני לא זוכר מה הוא דבר, כי מרב עיפות
 נרדמתי.

אתם בודאי כבר מבינים מדוע פתחתי פחד כזה
 משוטרים...

הפחד הזה הלך והחמיר עם השנים הייתי חולם חלומות
 נוראים על משטרה ובמקרים רבים הייתי מתעורר שטוף זעה

לפעמים גם חלמתי בהקיץ. אבל כשהיתה נשמעת סירנה,
וחרמור מכך - כשראיתי נידת או שוטר של ממש - הפחד שלי
היה ממריא לשיאים שקשה לתאר.

ארבע וחצי שנים של פחד עברו עלי. הגעתי לגיל עשר.
בחפשה האחרונה נסענו שוב לטיול משפחתי, הפעם
ברכב גדול ששכר אבי. אחי הנשואים לא השתתפו בטיול, רק
הילדים שבבית.

נהנינו מאוד מהטיול ובדרך חזור נרדמנו, כמו אחרי כל
טיול מעייף.

התעוררנו לשמע חבטות נוראות. הרכב הטלטל מצד
לצד, וראינו שאבי נאבק עם ההגה. התחושה היתה מפחידה,
כי פשוט עפנו מצד לצד בעוד אבי מנסה לבלם. בסופו של
דבר הצליח אבי בקשי רב לעצר את הרכב.

נשמנו לרוחה.

אבי יצא מהרכב ואמר: "הצמיג פשוט התפוצץ באמצע
נסיעה. קרה לנו גס. יתכן שאנחנו צריכים לברך ברכת
'הגומל'."

"מה עושים כעת?" שאלה אמא.

"אני צריך להחליף צמיג, אמר אבא. "יש בכל רכב צמיג חלופי, אבל אתם צריכים לצאת מהרכב כי אני צריך להעלות אותו על ג'ק."

'ג'ק' הוא מנוף קטן שמרים רכב. חלק מכם בנדאי יודעים במה מדובר.

יצאנו מהרכב. היה זה בכביש סואן, ולכן התרחקנו מרחק נפר לצד הדרך. אמי פחדה מאד, מפני שהצמיג היה בצד שמאל, וזה אומר שאבי צריך היה לרדת לכביש כדי לעבד. זה לא פשוט בכלל.

אבי שחרר את הגלגל החלופי, ולאחר מכן החל להוציא את ה'ג'ק'.

אני הייתי הראשון שהבחין במה שהתקרב אלינו.

"אמא, אמרתי בקול מפתח, "נידת משטרה מתקרבת..."

עצמתי את עיני. קניתי שהנידת תחלף ותעבר, אך
כשפקחתי את עיני גליתי שאשר יגרת בי לא לי - הנידת האטה
ונעצרה, ושטר יצא ממנה והתקרב אל אבי.

אני לא יודע מה קרה לי. התחלתי לצרח ולהשתולל. אחר
כך הסבירו לי שנכנסתי להיסטריה. שזו הייתה התקפת חרדה,
ושהתנהגתי ללא שליטה.

הצרחות שלי הגיעו לאזני השטר, והוא החליט להתקרב
לכווננו.

זה בדיוק מה שהיה חסר לי.

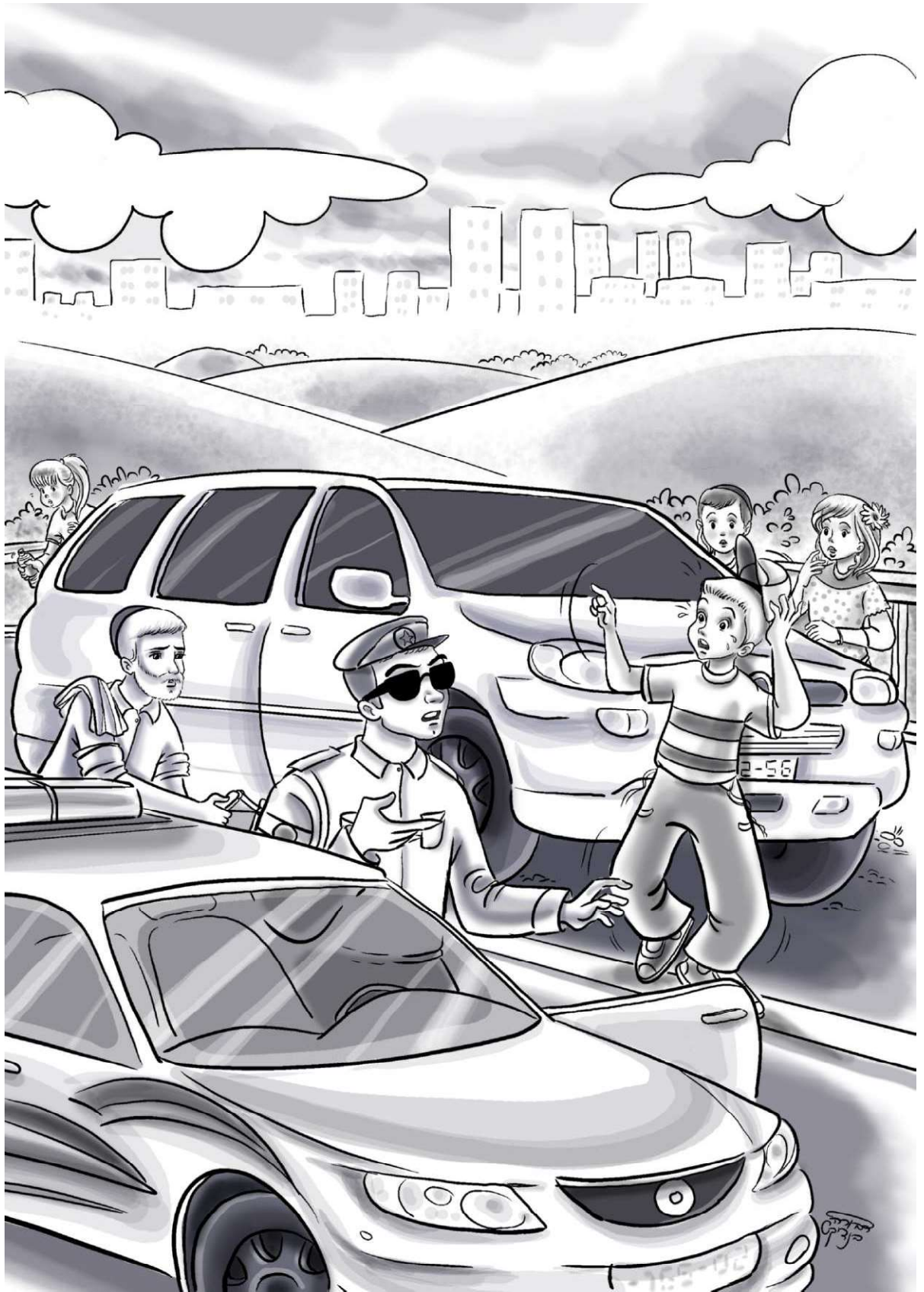
הוא צעד לכוון כשאבי מתלנה אליו, ולמי מכלם בחר
השטר לגשת אם לא אלי???

הוא הניח יד על כתפי ושאל: "הכל בסדר?"

"אמאאאא, צרחתי באחוז טרוף, "אמאאאאא!"

השטר נראה מפתע. "מה קרה, ילד?" שאל, "תהיה
רגוע, הכל בסדר..."

ההורים שלי הסבירו לו שאני פוחד משוטרים פחד נורא,

וכבר שנים אני מתנהג באופן מוזר בכל פעם שאני רואה נידת או שוטר. "על אפשרות כזו ששוטר יגש אלי - הוא אפילו לא חשב," אמרו לו.

השוטר התעניין מהיכן נובע הפחד הזה. אבי ואמי הביטו זה בזה והחליטו לספר לו.

הם החלו לספר על הטיול ההוא. השוטר נראה מתעניין, וכשהגיעו לשלב שבו לקחו את אבי בכח מהמיניבוס הלכו פניו והרצינו. כשספרו על מעצר הנהג, הוא נראה כלא מאמין, וכשספרו לו שהותירו אותנו לבד בצד הדרך רועדים מקר ומפחד, הוא ממש כעס.

"תגידו, אתם התלוננתם על זה?" שאל.

"לא," אמרו הורי.

"מדוע?"

"כי אם המשטרה מסגלת לעולל כך לאנשים תמימים שלא עשו לה דבר, תאר לך מה היא מסגלת לעולל למי שמתלונן נגדה!"

השוטר צחק ולאחר מכן הרצין. "סליחה שצחקתי," אמר.
 "אבל אני חושב שאַתֶּם טועים לגמרי. היתה לכם בעיה -
 נתקלתם בשוטר רע שניצל את תפקידו לפגוע באזרחים חפים
 מפשע, לא כל השוטרים כך.

אני רוצה לנסות לגלות מי השוטר הזה, כי באמת מקומו
 לא במשטרה, אבל בינתיים אנסה לתקן קצת את הרשם שעשה
 השוטר ההוא."

השוטר ירד עם אבי לכביש והעמיד את הניידת בצורה
 שהגנה עליהם בשעה שהם הרכיבו מחדש את הגלגל. ראינו
 איך הוא מסייע לאבי להוציא את הגלגל ולאחר מכן להרכיבו
 ולהשיב את הגלגל הקרוע לתא המטען.

בתוך עשר דקות הם סימו. אני כבר הייתי רגוע, והאמת...
 קצת מבלבל. מצד אחד הוא היה שוטר... מצד שני, הוא היה
 ממש בסדר.

כשסימו, פנה השוטר שוב אלינו. הוא הסיר את מעיל
 השוטרים שלו, אמר לי: "בוא תהיה שוטר לרגע", והלביש לי

אותו. הוא הסיר את כובעו וחבש אותו לראשי. לאחר מכן
ענד לצנארי שרשרת שעליה משרוקית של שוטרים ואמר לי:
"אדוני השוטר, בוא, אני אראה לך שניידת היא לא דבר מפחיד
כל כך."

הססתי, ואבא שלי אמר: "אני אבוא איתך."

עם אבא הסכמתי.

הגענו לניידת. השוטר הושיב אותי ליד הנהג והראה לי
את המחשב הגדול שבו אפשר לראות על פי מספר הרכב את
כל פרטי הנהג. לאחר מכן שדר במכשיר הקשר כל מיני
הוראות לשוטרים האחרים, ואז אמר לי ללחץ על כפתור.
שמעתי סירנה בקולי קולות. משום מה הקול הזה לא הפחיד
אותי, למרות הפחד הקבוע שלי מסירנות.

לאחר מכן אמר לי השוטר ללחץ על כפתור אחר,
ומהרמקולים נשמעה סירנה אחרת, בדיוק כמו הסירנות
שתמיד פחדתי מהן.

שחקתי עוד דקה, ובינתיים אבי והשוטר החליפו מבטים

ביניהם. לאחר מכן צלמה אותי אמי לבוש במדי השוטר, כדי שתשאר לי תמונה למזכרת. כשיצאתי מהניידת, גליתי שהיא אינה מפחידה אותי יותר.

השוטר לחץ את ידי בחזקה, ולאחר מכן פשטתי את המעיל ואת הכובע ונתתי לו. הוא נכנס לניידת, ואז נזכרתי שהוא שכח משהו.

"את המשרוקית שכחת", אמרתי.

הוא חייך ואמר: "לא נורא, זו תהיה מתנה - מזכרת ממני. בכל פעם שתפחד משוטרים תשוק, ותזכר שוב השוטרים הם שוטרים טובים שאוהבים ילדים ורוצים בטובתם."

זה סוף הספור. וזה היה גם סוף הפחדים שלי משוטרים, מסירנות ומניידות.

כשאני חושב על זה, זה מזכיר לי ילדים שפחדים שימרחו להם יוד על הפצע. הדרך להתגבר על הפחד הזה היא לתת להם למרח יוד על עצמם (נסו ותראו...).

הפחד שלי היזה משוטרים, אך ברגע שנתנו לי להיות
שוטר בעצמי, עם כובע ומעיל ומשקית, ועוד לצפר בסירנה
מתוך נידת - הפחדים שלי נעלמו כלא היו.

